

Izhaja

vsak četrtek; ako je ta dan praznik, dan poprej.

Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 20 vinarjev od garmondvrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 4 krone (2 gld.)

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvo „Mira“ v Celovcu.

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XXII.

V Celovcu, 16. julija 1903.

Štev. 29.

Sv. Oče Leon XIII. — bolan.

Kakor smo že zadnjič omenili, je sv. Oče Leon XIII. v soboto dné 4. t. m. nevarno obolel. Bolezen je nevarna in zdravniki ne morejo več dati upanja. Le čudovito trdni naravi sv. Očeta je pripisati, da zdaj, ko pišemo te vrstice, še živi. Bolezen je nastala vsled prehlajenja.

Sv. Oče je imel že dalje časa vnetje pljuč, ne da bi zdravnik to opazil, in je v nasprotju s tem dr. Lapponi sv. Očetu celo svetoval češče bivanje na vrtu. Sv. Oče je v petek 3. t. m. naročil, naj bo ob 8. uri zjutraj pripravljen zanj voz, da se popelje na sprehod po vatikanskih vrtovih. Ker sv. Oče po noči ni spal, šel je že ob tričetrt 8. uri zjutraj na vrt in ker voza še ni bilo, sprehajal se je nekaj časa po vrtu, opirajoč se na palico. Pri tem se je sv. Oče pričel potiti in se je prehladil. Ko se je sv. Oče vrnil v svoje sobe, pričel je tožiti, da se ne počuti dobro. Popoldne ga je obiskal Lapponi. Tudi v soboto zjutraj je bil naročen voz, a sv. Oče ni prišel iz svojega stanovanja. Nato se je začula vest, da je sv. Oče obolel.

Svetemu Očetu so nesli v svečanem sprevodu dné 5. t. m. zadnjo popotnico. Kardinale z gorečimi svečami so sprovedli sv. zakrament do pred vrata spalne sobane papeževe. Sv. Oče je sprejel sv. zakramente pri popolni zavesti. Molil je vse molitve z jasnim glasom, prekrižal se je in je na to par trenutkov zgubil zavest. Potem je zahteval, naj ga prenesó zopet v naslanjač. Sv. Oče govori o smrti kakor o milosti božji in pravi, da njegova dedščina počiva v rokah Onega, ki daje pravico.

Svojemu telesnemu zdravniku je rekel sveti Oče malo prej: „Ne varajte se, stari Pecci umrje, papež pa je neumrljiv“. Po sprejemu svete popotnice je pozval sveti Oče k sebi v Vatikan zbrane kardinale. Poslovil se je od vsakega z milo-veselimi besedami.

Kardinalu Ferrata je rekel sveti Oče: „Mi se bližamo večnosti, ljubi Ferrata, za nas se kmalu nehajo vse skrbí.“ — Kardinalu Machiju je rekel sveti Oče: „Sedaj gre z menoj proti koncu. Ne vem, če je bilo vse dobro, kar sem naredil. Vselej pa sem poslušal glas svoje vesti in svoje vere.“

V pondeljek ob 3. uri se je zdravje sv. Očeta čudovito pobiljšalo, kar je vzbudilo veliko radost v njegovi okolici. Sveti Oče je takoj nato poklical

k sebi vodjo apostolske tiskarne in mu je naročil, naj v tiskarni postavijo nekaj še nenatisnjenih njegovih latinskih napisov. Sveti Oče je še podpisal pismo, s katerim je imenovan monsignor Volpini tajnikom konzistorijalne kongregacije. Le-tega je tri dni pozneje zadela kap in je nagloma umrl.

Sv. Oče je ostal pri polni zavesti, je med boleznijo še dalje časa pisal in celo rešil nekaj nujnih aktov. Mirnim glasom je dejal: „Jaz vem, da se mi bliža konec, a umreti hočem stoječ!“ Pri teh besedah se je sv. Oče vzdignil s pomočjo svojega nečaka grofa Peccija ter je šel v sobi gori in doli. Sveti Oče je z veliko odločnostjo, z iskrenimi očmi, tako da mu nihče ni upal ugovarjati, zahteval, da ga prenesó k pisalni mizi. Dejal je: „Jaz sem še živ, pustite me torej mirno delati do konca življenja, ki ga bom vesel sprejel.“

Soba, v kateri se nahaja bolni sveti Oče, je jako priprosta. Soba ima samo eno okno, ki je deloma zastrito z zagrinjalom. Na pisalni mizi je sveto pismo, spisi Virgilia, Dantega in Horaca. Poleg postelje je klečalnik. V sobi je samo ena podoba — Matere Božje. Ena vrata iz te sobe vodijo dalje v zasebno stanovanje sv. Očeta, druga vrata pa v malo prestolno dvorano.

Pobratimija celovških in velikovških hajlovcev.

(Dopis iz Velikoveca.)

Znano je, kako porabi nemško-nacionalna večina našega deželnega zbora brezobzirno svojo moč v zatiranje našega národa. Svoje namene izvršujejo naši nasprotniki s tem, da odrekajo nam Slovincem slovenske ljudske šole, kakoršne nam grejo po Božji in človeški pravici, nemškutarska mesta in trge pa, ki se nahajajo v naših slovenskih krajih, obsipavajo s šolskimi zavodi in drugimi gmotnimi podporami. Tako se ti nemškutarski kraji umetnim potom vzdržujejo in krepijo seveda pod hinavsko pretvezo, ker njim baje preti od strani okoliških Slovincov skrajna nevarnost, v resnici pa le, da ponemčujejo Slovence okoličane. Tak cartelj nemških mogotcev v deželnem dvorcu v Celovcu je tudi naš zasloveli Velikovec. Treba je samo, da naš župan celo tiho kako željo izrazi, že hitijo v Celovcu mu jo izpolniti. Tako imamo v Velikovcu par let semkaj

petnajst razredov ljudske in meščanske šole, in že se čuje, da se namerava tukaj napraviti tudi kmetijska šola. Ali ker naše mesto dobi svoj našaščaj iz slovenske okolice in je pravih Nemcev v mestu bore malo, treba je nove dorasle slovenske naseljence umetnim potom prestvariti v Nemce. V ta namen služijo večje nemške slavnosti, ki se vsako leto tukaj napravljajo, in koje obiskujejo hajlovci iz cele spodnje dežele. Ali letos, ker so lani pri deželnozborskih volitvah naši hajlovski kolovodje, ali z lastnega navdušenja ali pa s pomočjo onih 40.000 kron, koje je imela nemško-nacionalna stranka pri zadnjih volitvah na razpolaganje, kdo ve, po svojem neizmernem rogoviljenju pomagali Slovincem odtrgati mandat velikovških kmetijskih občin, treba je bilo Velikovčanom prinesiti posebno dobre cukrčke. Tako so se tedaj ohrabрили celovski nacionalci in sklenili letos v posebno velikem številu obiskati svoje ljube velikovške bratce, da bi tako, kakor so po velikih plakatih naznanjali svetu, „stramme“ Velikovčane zagotovili zvestega soboriteljstva Nemcev cele dežele. Na ta shod, ki se je vršil dné 29. rožnika t. l. popoldne, je prišlo iz Celovca kakih dve sto udeležencev; samo ob sebi je razumno, da so ob tej priliki semkaj prihiteli tudi nemškutarji iz cele Podjunske doline. Ker je prišla iz Celovca tudi mestna godba in pevsko društvo, je bila iz mesta udeležba mnogobrojna, sosebno je pa to „nationale Veranstaltung“ počastilo mnogo uradnikov in mestno učiteljstvo s c. kr. okrajnim šolskim nadzornikom Juvanom na čelu, mestne učiteljice pa so prodajale cvetlice in sladčice v nemško-nacionalne namene. (Konec sledi.)

Dr. Abuje stara pesem.

Pri obravnavi g. provizorja J. Maierhoferja zoper Andreja Aleša v Škofičah dné 10. t. m. je zapel odvetnik dr. Abuja, zastopnik Andreja Aleša, staro, a lepo pesem, pesem ki milo doni, zmirom, če je v kako obravnavo zapleten kak duhovnik. Pa kako lepo je pel o Kristusu, o njegovi miroljubnosti, o njegovi spravljivosti; vsem je odpustil, vse ljubil, le mir in ljubezen je sejal. Vse narobe pa je sedaj! Duhoven toži, ne odpusti, se huduje, dela politiko, seje nemir...

Človek nisi vedel, pri čem da si. Mislil sem si, da sem v cerkvi; mislil sem si, ko je začel

redil, je zagnal v vodo. Premišljeval je vedno in hujsal je vidno.

Zopet je prišel sv. Jeronima dan. Breko je obiskal njegovo kapelico in globoko zdihoval. Ko se je vrnil, je šel v hlev. Vse koze po vrsti je pogladil in se poslovil od njih. Žalostno so meketale za svojim pastirjem. Od družine, kjer je bil kakor domač, je jemal slovó, težko in bridko slovó. Jokal je na ves glas, ki ni bil ravno pretih. Začel je praviti, da ga ne bodo več videli, da umrje v tuji deželi in tako naprej. Smilil se jim je, saj so vedeli, da mu Bog ni dal pravega razuma. Solze so oblike celo gospodarja. Odpeljal se je Breko z drugimi mladeniči na vozu, potem pa po železnici.

Srečno je prišel v vojašnico, kjer je dobil drugo obleko. Občudovali so njegovo krepko postavo in vzneseno hojo. Pa, ko je bilo treba skakati sem in tja, naprej in nazaj, je bilo preveč za nerazvitega in ubogega Breka. Vedno je stopil narobe, trpeli so še drugi zaradi njegove nerodnosti. Začetkom so se hudovali, kleli in rentočili ne le tovariši in nadrednik, temveč tudi častniki. Marsikatero je prenesel, še celo s puškinim kopitom. Dosti solza je skrivaj poteklo ubogemu mladeniču raz lica.

Toda vsega je enkrat konec, pravijo. Breka so spoznali za bebastega. Poslali so ga tja, odkoder je prišel.

Zavzeli so se prebivalci Zasede, ko je došel Breko nenadoma nazaj. Pravil jim je svoje trpljenje na dolgo in široko. Gospodar mu je izročil denar, ki ga je skupil za njegove koze, a Breko mu ga vrne in prosi, da naj zanj kupi zopet dve kozi.

PODLISTEK.

Brcko.

(Spisal Povšeč Lovro.)

(Konec.)

Pastirju se je zdelo čudno, da ne dobi nič jedi. Sv. Jeronima je častil in kedar je bil v bližini, je rad pomolil v kapelici. Zmenjeno je imel, da se bo držal vselej tod okrog, kedar bo čas jesti, da ga ne bo treba iskati drugod. Misli, da sta mu pustila dečka v kapelici zajutrek, kar sta večkrat storila, je odhitel tja. Pa kako se začudi. Same črepinje, nič drugega.

Mislil ni nič drugače, kakor da je kip Jeronima pojedel kašo. Ko je ugledal, da se svetnika drži kaša okrog usten, se celo razsrdi nad njim. S palico maha po njem, da se kar praši od že črvinkaste podobe.

Misliš, če je tvoj god danes, da se moraš gostiti z mojo kašo? O Romen lahko si oddihavaš, ko si mi pojedel kašo! Romen, Romen, zakaj si tak?

Prezreti ne smemo, da je bil Breko budalast; da je ostal bedast vse svoje žive dni.

Gospodar je iskal dečka vso noč. Mislil je, da sta utonila. Globoka žalost je zavladala v hiši, nikdo ni spal. Dečka sta pa tembolj trepetala v senu, ker sta pričakovala gotove kazni; poguma nista imela, pokazati se. Še le okrog poldne ju

prisili glad, da se splazita za hlevom na vrt. Upala sta dobiti nekaj sadja. Naletela sta pa na deklo, ki je veselo zaklicala in privabila domače na vrt.

Spraševanja ni bilo ne konca ne kraja. Vsi so bili veseli, da sta dečka zdrava. Toda oče se ni smejal, ampak ju je resno pogledal in jima zažugal. „Za sedaj“, je rekel, „naj vam bo.“

Povedala nista, da sta razbila lonec. Drugi so mislili, da sta se skrivala, ker sta predolgo lešnike obirala.

Prignal pa je na večer tistega dné Breko koze domov in stopil pred gospodarja ter dejal: „Veste, boter Jože, če mislite prestrojiti kožo na meni, vam dam rajši vse koze, ki sem jih prislužil. Če me pa mislite ubiti za semanj dan, me ni treba postiti ves teden poprej, saj je zadosti zadnji dan!“ Začudeno ga gleda gospodar, kaj pomenijo njegove besede. Težko je vse spravil iz njega. Zato pokliče dečka in ju trdo prime v roko. Vse sta mu obstala: Preklicano ju je našeškal s šibo. Breka pa potolaži nov klobuk, ki mu ga je kupil oče Jože.

Vprašal ga je samo še, zakaj ne more vstati zjutraj zgodaj, ali je kriva lenoba, ali kaj drugega. Breko pa je molčal in gledal prav neumno.

Breko je prišel v dōbo, ko se mora skazati vsak mladenič, če je sposoben za vojaka. Takoj so ga potrdili za sposobnega. Žalosten je bil zaradi tega. Hitro je popihal po stezah v Zasedo. Ondi je pravil potrtega srca, da se bo moral klati s Turki, ki ga bodo gotovo ubili, ali pa še pojedli. Tolažila ga je družina, a to ni zdalo mnogo. Žalosten je taval za kozami; piščal, ki si jo je na-

dr. Abuja tako ganljivo o Kristusu govoriti, da obhajajo Abujo „mračne“ misli, postal je „klerikalec“, črni... Neka žena, ki je kot priča na klopi sedela, je že roke križala, in pri besedi Kristus glavo poklonila...

A le za nekoliko časa! Kmalu je pa začel godrnjati kot kak barabar iz Roža. Slovenska duhovščina, dejal je, je prerazburjena; vsaka beseda, posebno pa „hajl“, jo tako razburi, da je čisto od sebe. „Mi Nemci“, je rekel, „pa smo tega klica veseli!“ No, to je pa tudi moje prvo: Abuja je Nemec! Jaz sem pa zmirom mislil, da je Slovenec. Pa gotovo so njegovi stariši že davno, davno pod drnom, da se jih ne more spominjati več, gotovo so pokopani stotisoč metrov globoko, da se njih glas ne čuje več... pa nevaležen je ta dr. Abuja, nevaležen starišem; kar so oni ljubili, kar so oni bili, to — on, — ni več! In vendar, ko je kandidiral za deželni zbor, so dejali, da je „fortschrittlicher Slovene“. — Take žalostne misli so me obhajale.

Pa hitro se stresem: Politika... ta beseda me je zdramila. Pa kaj, ali mora biti povsod politika? Jaz sem še tak staroverec, ki misli, da politika, „ta politična baba“, vsaj obstoji pred pragom sodišča. V dvorano, kjer se prisegajo svete in čiste prisega, v sobo, kjer se sodi v imenu vsevedočega Boga, v imenu vse enako ljubečega cesarja — se vendar ne sme vlačiti umazana politika, politično strankarstvo... Kaj briga politično naziranje čisto osebnih reči?

Toda tudi politično pesem zna peti vsestranski dr. Abuja. Pa hudovati se še ne morem. Meni se človek smili. Sirota tega ni vedel, in ni mogel zapopasti, ter je sam javno pred vsemi priznal: on ne vé, kaj ima duhoven s politiko opraviti! Kaj? Zakaj?

In študiran človek, pa tega ne vé. Res škoda; on je tudi že prestar, da bi si še tega priučil. Pa Bog vé, ali se ga kaj še prime. Če bi se ga kaj prijelo, bi mu najprej priporočal sv. pismo. Morda bi našel tam, kako srdito je naš Gospod izgnal barabe iz templja. — Jaz sem si pa mislil, ko je kvasaril dr. Abuja o politiki: naj bi prišel naš Gospod z bičem v roki, da bi vsakega odvetnika-zagovornika, ki vlačijo politiko pred sodišča — pogljal takoj ven. Našel bi v sv. pismu tudi, da je Kristus prinesel ne mir, ampak meč; da je prišel ločiti, razdružiti brata od brata;... našel bi, kako hudo je prijemal naš Gospod farizeje, pismarje in saduceje, t. j. tedanje liberalce!

Nazadnje sem si pa mislil, kolikokrat si pa ti sodnik to pesem že slišal? Liberalni zagovorniki imajo gotovo vsi skupaj eni govor, vsaki ga rabi, če prestopi duhoven prag sodnije. Pa bi bilo boljše, in bolj moderno, če bi tak govor djali v kak fonograf, ter ga tako lažje o priložnosti „polajrali“.

Dopisi.

Velikovec. (Velikovška študentka.) Štirinajstletna gospodičina Rezika Daimer, hči tukajšnjega g. c. kr. nadinženirja Josipa Daimer, je dné 26. in 27. rožnika t. l. na celovski gimnaziji z dobrim vspehom napravila skušnjo za tretji latinski razred. Čestitamo!

Priredil je že mnogo denarja pri kozah; spravljenega ima pri gospodarju. Kozе pase še vedno in na spomlad zasadi vedno nekaj novih dreves, kamor pa ne pusti koz, da mu jih ne objedó. Sv. Jeronima pa ima v veliki časti in mu rad okraši podobo z zelenjem.

Zafrknil ga je.

Neko jutro sprehajal se je jezuit o. Roh pred kolodvorom v M., čakajoč na prihodnji vlak. Pred kolodvorom je bilo zbranih več naprednih razsvitljencev, ki so mrkim okom gledali jezuitsko haljo. Eden izmed njih pravi: „Počakajte malo, hočem farja pojeziti!“ Pristopil je k očetu Roh-u in ga navidezno uljudno vprašal: „Vi ste pač, če smem vprašati, jezuit?“ „Da, moj gospod“, je bil patrov odgovor. „Jaz sem vsikdar slišal“, nadaljuje razsvitljenec, „da so jezuitje posebno prebrisani ljudje; zato mi bodele pač mogli povedati, odkod izvira to, da imam črne lase na glavi, pa čisto belo brado?“ „Na to“, precej glasno odgovori pater priklonivši se nadutemu naprednjaku, „morem vam točno odgovoriti: Vi ste celo vaše življenje več delali z ustmi, nego z umom“. Kakor politični pudelj popihal jo je naduti naprednjak k svojim tovarišem, ki so se mu glasno smejali.

Smešničar.

* **Iz šole.** Učiteljica: „Ko so šli Izraelci skozi Rdeče morje, so imeli popolnoma suhe noge. Kaj sledi iz tega, Jurček?“ — Jurček (sin čevljarja): „Da so imeli močne čevlje.“

Velikovec. (Krvavi napad). V nedeljo dné 4. t. m., ob drugi uri zjutraj, je vdrlo kakih deset tukajšnjih rokodelskih pomočnikov čez zidano ograjo na dvorišče in od tod v hišo tukajšnjega pekovskega mojstra g. Buh-a in so začeli tam motiti delujočega pekovskega pomočnika Ferd. Kašperja. Ta jim reče, naj ga pri miru pustijo in odidejo. Ko pa le niso hoteli oditi, jih Kašper odžene z neko desko. Eden razgrajalec, bil je to Lampel-wirtov čevljarski pomočnik, se mu pa zoperstavi in zabode Kašperja z nekim nožem ravno pod rebrami, tako da so se pljuča prikazala. Kašperjeva rana je bila zelo težka in je že naslednji dan umrl. Bil je s sv. zakramenti previden. Zločinca so že djali pod ključ. Ta žalostni slučaj pač jasno osvetljuje socialne razmere našega mesta.

Timenica. (Razno.) Kakor običajno je poštar Wieser tudi letos napravil 21. junija zvečer izlet na Krištofovo goro in tam zažgal nemški kres. — Na Kresovo se je v Krci utopil čez 60 let stari kmet Folak iz Dušinj. Bil je že zjutraj v gostilni pri Dovjaku, zahteval jesti, pa mu ni dišalo, odstranil se je in v kratkem so ga ljudje zapazili na grabljah v reki. Ž ženo živel je v lepi slogi, a pil je rad. Pri pogrebu so kmetje vsi celo pot od hiše do cerkve (Šmartna) šli gologlavi in moleč za krizem, le prvi — menda štirje — boljše oblečeni, korakali so bolj ponosno — s klobukom na glavi. Ne verjamem, da so se bali za glavo, bali so se za omiko svojo, da bi se jim ne poznala, ako bi klobuke ne imeli na glavi. Omenim tukaj, da sem prvič v Gospi Sveti in tudi videl, da pogrebci ne snamejo klobuke, stopivši na pokopališče. Pomagati jim je moral župnik klobuke sneti. Ali se ne bi našel pri vsakem pogrebu kdo drugi za to uslugo? — Žanjemo že čez 14 dni. Dobro letine se nadjamo. Žanjic je malo, pa todi se žito največ poseče. En kosce s tremi ženskami opravi za šest žanjic. Otmanjski graščak Engelhofer ima tudi letos kakor lani za košnjo in žetev 19 ogerskih kalvinskih Slovencev, 11 moških in 8 žensk, kojim gre delo jako hitro izpod rok. Gledal sem jih na njivi. Sedem mož je v eni vrsti, kosijo rž, za vsakim pa je ena ženska z vso hitrostjo vzdigovala in v stran metala. Zaostajalo je precej na tleh, pa to je hlapec pograbil, namreč konjar s konjem, sedeč na vozu, ki grabi.

Medgorje. (Žalosten pogreb) se je pri nas vršil 9. t. m. Še le 19 let staro Uršulo Bošnjak, cerkveno pevko, katera je ob priložnosti lanskega zborovanja podružnice sv. Cirila in Metoda pri igri: „Jeza nad petelinom in kes“ prav izvrstno rešila ulogo Katre, smo izročili hladni zemlji. Prehladila se je in si nakopala smrtonosno pljučnico. Da je bila obče spoštovana, je pričal pogreb, kterege se je udeležila cela župnija. Device so jej zapele na domu slovo in njene telesne ostanke nesle k pogrebu, naš vrli moški zbor pa jej je zapel nagrobnico. N. p. v m!

Pliberk. (God sv. Cirila in Metoda.) Ni bil zastoj vaš poziv, da se moramo 4. t. m. spominjati slovanskih apostolov Cirila in Metoda. Če prav nam je vreme nekaj nagajalo in silna ploha pripravljeni les pošteno namočila, se nismo vdali, ampak zažigali kresove, da je bilo kar veselje. Po dolini in hribih se je dvigal plamen za plamenom proti nebu in celo na visoki Peci smo zagledali tri kresove, ki so oznanjali daleč po Korotanu, kakega duha smo. Zraven pa so pozno v noč grmeli močni topovi naših mladeničev. Pliberčane pa je bilo, kakor sem slišal, strah, ker si niso mogli zgruntati, čemu tolik šum, ker v njih koledarjih menda ni naših dveh svetnikov. Ko so zvedeli, zakaj se gre, so se vendar pomirili in takoj drugi dan sklenili tudi dostojno počastiti slovenska oznanjevalca svete vere. Zbrali so se v obilnem številu pri „Kozmu“, ga pili in prepevali in na vsezadnje so začeli „raketeljne“ metati, kres netiti in streljati kakor mi dan popred. Vse prav, samo to se mi je čudno zdelo, da so neprenehoma „hajlali“ pri izobešenih „frankfurtaricah“. Toda mislil sem si: Pač ne znajo še prav; drugo leto bodo gotovo namesto vsenemških zastav izobesili slovenske trobovnice in namesto hajljanja se bodo slišali gor do Ponikve gromni „Živio“-klici.

Pliberk. (Škrlatica razsaja.) Že enkrat v letošnjem letu, in sicer ves mesec majnik, je bil I. in II. razred naše šole zaprt, ker je med otroci izbruhnila nevarna škrlatica. S 1. rožnikom smo s šolo zopet pričeli, a jo v 14. dneh na novo zaprli, ker se je ista bolezen polastila zopet nekaterih naše mladine. In zahtevala je tokrat eno žrtev. Med drugimi otroci je zbolelo namreč tudi dekle našega g. zdravnika dr. Höffererja. Otroka so rešili, a nalezla si je bolezen 22letna zdravnikova dekla in po devetdnevni, strašni, mučni bolezn umrla. Reva je bila hči priprostega kmeta pri Velenju na Štajerskem in je bila še le pred dvema mesecema semkaj prišla, da bi se v boljši službi kaj naučila. Prišla je po zgodnjo smrt. Bog tolaži uboge stariše!

Pliberška okolica. (Pliberškim nemčurjem v odgovor.) Dné 24. junija 1866 je, kakor vé to vsak šolarček, premagala pri Kustoci na Laškem naša avstrijska, ne pa kakor si domišljujejo pliberški nemčurji, nemška armada predrzne Lahe, ki so koperneli po naših lepih krajih. Vsekako je ohranil to slavno zmago vsak, kateri se je je udeležil, v svetem spominu. Zato so tudi naši slovenski rojaki, ki so se isti dan bojevali za presvitlega cesarja in našo domovino, sklenili, naj se ta dan vsako leto slovesno obhaja. Kakor pa menda že mora biti, so se vrinili pliberški nemčurji (kajti pristnih Nemcev, kojih matere bi ne bile Slovenke, je v Pliberku bore malo), kakor povsodi tako tudi tukaj v slovensko družbo, ter tako prilezli do „komandantov“ tej slavnosti. — Zdaj smo pa že postali „komedijanti“, oprostite: „komandanti“ sem hotel reči, zdaj imamo zopet enkrat priliko, te proklete neumne Slovence, ki nam nosijo svoj denar, o naših lepih manirah in hajljanju poučiti. Tako so si mislili pliberški nemčurji in hajd na delo! — Izdali so kot „komandanti“ po vslej slovenski okolici oklice, ki je bil tiskan seveda samo v edinozveličavnem „tajč“-jeziku, kajti vsak, kdor hoče od zdaj naprej v nebesa, mora poklekati pred frankfurtarico in lomiti vsaj za silo „tajč“. Glejte Slovenci, kako dobri so tam pliberški nemčurji, ki bi radi sami sedeli v nebesih brez vas, in zato se tako trudijo, da bi vam ta edinozveličavni „tajč“ saj nekoliko vtepli, da bodele sv. Petra vsaj po nemško pozdravili in tako mogli v nebesa. Oh, kako nas ljubijo, mi smo jim pa tako nevaležni; storimo obljubo in poboljšajmo se! — Delali so tudi veliko reklamo, češ, da se bo dobil „freibier“ bogvé koliko „faslnov“, in res so okoliški bivši vojaki kar trumoma prileteli. Tisti bogvé koliko „faslnov“ se jim je pa izjalovil, ker so jih zmanjšali na tri ali štiri sodčke, ki jih je plačal pa Slovenec. Da pa pri tej domoljubni slavnosti ni smelo manjkati vsenemških barv, to se pa samo ob sebi razume, in tako je imela ta patrijotična slavnost nemški značaj, kakor v zahvalo, da so nas Avstrijce istega leta pri Kraljevem Gradcu na Češkem pliberških nemčurjev ljubi prijatelji „Prusi“ prav neusmiljeno naklestili. — Pozabiti pa ne smemo lažljivosti in zvijače, s katero napadajo ti od slovenskih grošev obogateli pliberški nemčurčki dva zavedna Slovence, ki nista hotela z vstopnico pristopiti tej slavnosti, zavolj izzivajočih vsenemških cot, ter sta to tudi gospodu, ki je pobiral vstopnino, odkritosrčno povedala, potem pa mirno odšla. To je tista „hecarija“, o kateri zdaj klobasarijo po liberalnih listih. Ker sami ne znajo dosti, je moral, kakor so nam sami povedali, vmes poseči znani češki odpadnik, ali kakor ga sami imenujejo „Der Böhm“, da so spravili veliko laž v „Freie Stimmen“. Oh, in kako je letel veliki Nemec Stefan Maier, ki pa ima baje slovenski denar še ljubši nego nemški, ker mu ga Nemci ne dajo veliko, s svojim listom „Freie Stimmen“ po pliberškem „placu“, da mu je stal frak vzadi „glih unta“ in se je še pol ure prašilo za njim. „Krucinezar, zdaj smo jih pa dali te hecarje“, ki se predrznejo nam nemškutarjem povedati, da so ostali še Slovenci“. In v tej prvi jezi se je baje zagrozil velik prijatelj slovenskih grošev, g. St. Maier, češ, da bo naredil napis, da smejo k njemu kupovat hoditi samo Nemci, oziroma nemčurji, a to je bilo samo v prvi jezi, in naglo si je zopet premislil in sklenil zopet prijateljstvo s slovenskimi groši. Veliko ulogo pri tej protislovenski „hecariji“ je igral tudi gostilničar, kterege ime gotovo ne priča, da je kak ostanek Cimbrov ali Tevtonov. Le-ta je sicer proti Slovencem, ako mu nosijo svoj denar, jako prijazen. Od „Freie Stimmen“ izzivani, smo odgovorili. Svetujemo pa raznim gospodom, naj raje ne hodijo na solnce, zlasti ne, ko imajo na glavi toliko pristnega — pliberškega „mōsva“.

Prevalje. (Smrt.) Žalost polni človeku sree, ko vidi, kako pada hrast za hrastom, jeklen mož Slovenec-katoličan, drug za drugim. Ni še dolgo, ko smo izgubili blagega Lahovnika, že nas je zopet zapustil kremenit značaj. Gašper Podlesnik p. d. Ladra na Lešah. Dné 8. t. m. zvečer preselil se je v boljšo večnost. Kako ga je ljudstvo ljubilo, pokazal je dan pogreba. Razun domačih gospodov prihiteli so še trije drugi duhovniki, da so pokojnika spremili k zadnjemu počitku. Sprevod vodil je g. Ivan Smolej, kanonik iz Gospe Svete, sv. mašo zadušnico bral je ob azistenci mil. gosp. stolni školastik dr. Anton Müller. Ganljive so bile besede, s katerimi se je poslavljval naš č. g. župnik Anton Kesnar od svojega ključarja; solze so napajale oči, ko se je poslavljval v imenu žalujočih otrok od ljubljenega očeta. „Blagor jim, kateri v Gospodu zaspé, njihova dela gredó za njimi“, pravi sv. Duh. Ako na koga, smemo obračati te besede na pokojnika. Dvajset let opravljal je za isti čas težavno opravilo cerkvenega ključarja; pod njim — kako je skrbel on, je znano — so zidali novo farno cerkev, postavili leško cerkev, ki je pogorela. Koliko je žrtvoval iz lastnega, to vé Bog,

ki mu bode plačnik. Še teden pred svojo smrtjo naročil je novo bandero. Bil je mož katoličan, Slovenec; vse njegovo življenje bilo je samo živo pričanje o našem geslu: „Vse za vero, dom, cesarja!“ Da, ravno Ladra bodi vzgled slovenskemu kmetškemu stanu! Blagi mož po trudapolnem skrbnem življenju sedaj počiva poleg svoje že pred štirimi leti umrle soproge. Mi pa pomnik postavimo mu tak, da sleherni hoče biti mu enak!

Prevalje. (Nesreča. — Smrt.) Črešnje so pri nas jako dobro obrodile in s posebnim veseljem jih obira mladina; pa žalibog, da se pri tem večkrat pripetijo nesreče in tako se je zgodilo tudi pri nas. 10 leten šolar Leopold Wenger je pri obiranju padel iz visokega drevesa in si zlomil obe roki. — Dne 8. t. m. je umrl Kašpar Podlesnik, kmet in cerkveni ključar. Prerano umrli pokojnik je bil mož plemenitega značaja, vzgleden katoličan, ki je veliko žrtvoval za cerkev, pa tudi zaveden rodoljub in priden gospodar, ter je bil obče priljubljen in spoštovan. Blag mu spomin!

Sv. Višarje. (Razno.) Od dne 6. junija so došle še naslednje procesije: letna iz Štanjca in Obdaha na Štajerskem, samo 70 udeležencev; udeležba iz Srednje Štajerske vedno bolj pojema, dočim ostajajo Gornještajerci pri svojem številu. Dne 15. jun. je pripeljal č. g. Mayer iz N. Grebinja 35 romarjev. Teden pozneje je došla izvanredna procesija iz župnij: Skočidol, Škofiče in Gozdanje pod vodstvom dotičnih č. g. duhovnikov, in je štela okoli 200 romarjev. Zelo živahno je bilo tukaj v nedeljo dne 28. jun. in na praznik sv. Petra in Pavla. Lepo vreme je privabilo omenjena dva praznika nad 4000 romarjev; okoli 1800 od teh je prejelo sv. zakramente. — Ugodno vreme, ki smo ga imeli zadnje štrinajst dni, je privabilo tudi druge obiskovalce semkaj. Tako smo imeli tukaj Dunajčane, med njimi priporja dominikancev v družbi sobrata iz Brež. Celo iz Rima sta prišla dva profesorja benediktinskega zavoda. — Izmed turistov sta obiskala sv. Višarje med drugimi dva člana češke podružnice S. P. D. in sicer dr. Ant. Schmidt in Pavel Durdik iz Smihova. — Na predvečer sv. Janeza Krstnika smo zaneli velikanski kres, katerih smo videli po drugi Koroški skupaj 35. Gotovo je to lepa navada v čast velikim svetnikom; toda zraven so se pridružili tudi naravnost grde razvade. Mladina ima namreč navado, da meče pri tej priliki ognjene deščice po zraku, kar je gotovo lepo videti. Pri tem se izgovarjajo najpoprej lepi izreki na čast sv. Janezu in drugim svetnikom. Toda kmalu izpodrinejo te nedolžne izreke drugi nesramni in naravnost pregrešni, katerih vsebina se nikakor ne more odobravati, in pri katerih se napadajo tudi popolnoma nedolžne osebe. Torej začetek lep — konec slab. — Čisto drugače pa smo se obnašali dne 4. t. m. zvečer; tudi takrat je žarel na istem mestu kakor prvokrat velik kres v čast sv. Cirilu in Metodu. Namesto grdih izrekov smo zapeli pod vodstvom g. organista J. Kavčiča s pomočjo višarskih pevk Albine in Lucije Lakata ter zilanskih narodnjakov par lepih slovenskih pesmij, ki so se milo razlegale v dolino v večerni tiho. Ker je bil zrak ta večer motan, videli smo manj kresov nego druga leta, najbližnjega v Žabnicah, najdaljnega ob Vrbskem jezeru; na Dobraču so frčale tudi rakete v zrak.

Sv. Višarje. (Zopet hajlovci.) Če pojde tako dalje, morali bomo odpreti v „Miru“ novo rubriko „za hajlovce“. Zilska podružnica S. P. D. je našim nasprotnikom strašen trn v peti. Ne gre jim v glavo, da se je naenkrat vzbudil Slovenec v naših lepih krajih in prav pridno začel gojiti hribo-laztvo. Mesto, da bi bili nasprotniki hvaležni, da je podružnica že toliko potov popravila, deloma na novo naredila in jih zaznamovala, kar je poprej bilo itak zelo zanemarjeno, pa ji delajo ti neodrešeni le težkoče in nove stroške. Tako so pokvarili napis na Planini proti Rabelju in drugi napis na potu v Zajezero. Kako že pravi pregovor? „Kjer osel leži, tam dlako pusti.“ To je pač naravnost hudobija, ki kaže, s kako podlimi in nestrpni nasprotniki se imamo boriti. Toda „Ne udajmo se!“

Škofiče. (Osramočeni nemčurji. — Sad nemške kulture.) Kakor znano, so se škofiški nemčurji na veličastnem zborovanju dne 10. maja tega leta pri Kristofu v Škofičah tako grdo in sramotno obnašali, da so se jih še trezni Nemci sramovali. Stare domače može je bilo sram, da se je v prijazni, lepi vasi kaj takšnega zgodilo. O ti trikrat slavna kultura, katero razširjata tamošnja učitelja — kmetje se je sramujejo! Kot najboljši vzgled nemčurske kulture so pa poslali na shod znanega Blatnikovega Andreja; ministriral pa mu je podučitelj J. Ahac, mladoleten fantič, kojega vrednosti se na Domačalah, odkoder so ga v Škofiče „prestavili“, preklicano nizko cenijo. Toda ta pojav nemške kulture se je tokrat slabo, da, sramotno obnesel. Celovski okrajni sodnik jo je takširal: pet dni težke ječe! Slavna nemška

kultura v Škofičah, ki ječe napolnuješ, revnim družinam očete jemlješ!

Škofiče. (Obsojen na pet dni ječe) in poravnavo vseh sodnijskih stroškov je bil Andrej Aleš p. d. Blatnikov Andrej, ker je na zadnjem shodu v Škofičah razžalil gozdanjskega provisorja g. J. Maierhoferja. Podučitelj Ant. Ahac v Škofičah pa mora v „Villacher Zeitung“ javno preklicati žalivne besede, ter tem potom prositi odpuščenja, dotlej je tožba zoper njega samo preložena.

Škofice. (Radovedni) smo pa res, ali bodo tisti nemčurji, ki so Blatnikovega Andreja našuntali na zadnjem shodu v Škofičah, ter po njegovih ustih raznašali nesramne laži in obrekovanje (sami manjka pogum), tudi sedaj se njega spomnili. Če so količkaj pravični, morajo iti oni za njega v ječo; oni naj mu plačajo vse stroške. Kaj pa pravite k temu, vi „možaki“: učitelj Ahac, krojač Pinterič itd.

Dunaj. („Velehrad.“) Na praznik sv. slovanskih blagovestnikov, dne 5. julija, je bilo na Velehradu na Moravskem krasno slavlje v čast sv. Cirilu in Metodu, h kateri smo pohiteli tudi slovenski in hrvatski katoliški visokošolci z Dunaja, da pokleknejo na grob sv. Metoda in poljubimo relikvije (ostanke sv. Cirila, ki se hranijo tam v monstranci v posebni kapelici „Cirilki“). Bil je to v pravem pomenu besede narodni cerkveni praznik. Blizu 50.000 ljudi z Moravskega, Češkega, Slezkega in Slovaškega je prihitelo na „posvátný“ Velehrad; iz Prage je dovel kardinal nadškof Skrbenský, iz Lvova grško-katoliški nadškof Šeptycki, iz Brna knez in škof Bauer, katere so pozdravila dekleta v pisanih narodnih nošah v svatovski obleki. V imenu slov. kat. akad. društva „Danica“ na Dunaju jih je pozdravil predsednik „Danice“, g. Iv. Grafenauer, v imenu hrvatskega kat. akad. društva „Hrvatska“ na Dunaju njen predsednik g. Iv. Butković. V nedeljo ni imela cerkev, ki je ena najkrasnejših in največjih, kar smo jih videli, dovolj prostora za toliko ljudstva in radi tega sta darovala nadškof Šeptycki in brnski škof slavnostni sv. maši pod milim nebom pred cerkvijo, prvi v staroslovanskem jeziku po grškem obredu. Ginljivo je bilo videti nepregledne množice ljudstva, s kako pobožnostjo so prisostvovali pod milim nebom službi božji in peli svoje krasne pesmi v čast sv. slovanskih apostolov. — Ob 11. uri dopoldne se je pričel shod na prostem pred cerkvijo, ki je bil v znamenju krščanstva in ljubezni do domovine in slovanstva. Predsedoval je češki plemenitaš grof Nostic. Govornikov je bila cela vrsta, ki jih je ljudstvo z navdušenjem poslušalo. Omenim le deželnega in državnega poslanca dekana dr. Stojana, kardinala Skrbenskega, nadškofa Šeptyckega, ki je govoril malorusko, škofa Bauerja itd. V imenu Slovencev je jako lepo govoril državni poslanec Pogčnik, v imenu slovenskega in hrvatskega katoliškega dijaštva pa je pozdravil shod g. Ivan Grafenauer. Najbolj presenetili in razveselili so pa nas Slovence krasni govori nekaterih preprostih moravskih kmetov. Res, divno je to ljudstvo po Moravskem, zdravo, krepko in pravno, pobožno in — izobraženo, pa kako tudi ne, saj je vidno nad njim blagoslov sv. bratov s Soluna, ki ju to ljudstvo tako zvesto časti. — Popoldne, ko smo sedeli pri prosti zabavi sredi moravskega ljudstva, smo imeli posebno še priliko opazovati ta narod, njega raznovrstne živopisane noše, moške in ženske, in občudovati njih narodne pesni. A tudi mi Slovenci smo morali peti svoje slovenske narodne, in nekatere ponoviti celo po pet- in večkrat. Kako ginljivo pa je bilo, ko smo odhajali v ponedeljek in je neka stara ženica z žarečim obrazom pripovedovala kanoniku, ki je šel z nami, kako vesela je, ko je kot 70letna starka vendar le imela to srečo, da je prvič prišla na „posvátný“ Velehrad in s kakim veseljem je pravila, da gre sedaj še k „Materi Svato-Hostýnské“. Da bi se le tudi Slovenci bolj oklenili češčenja sv. slovanskih blagovestnikov, da bi se tudi oni zatekli v njihovo varstvo, proseč jih s češko romarsko pesmijo:

Otcové naši, svatí Apoštolé,
jejichžto jmena slavi národ vděčný,
neopouštějte nikdy svého pole,
by vaše setba zrála ve plod věčný,
ať na ni rosa požehnání kane:
Dědictví otců zachovej nám, Pane!

(Očete naši, sveti Apostoli, katerih imena slavi hvaležni narod, ne zapustite nikdar svojega polja, da bi vaša setev dozorela v večni sad, naj kane nanj rosa blagoslova: Dedščino očetov obvari nam, Gospod!) — en —

Novičar.

Na Koroškem.

Cesarjev dar. Presvitli cesar je podaril za pogorelce v Borolah in Bačah, kjer sta bila dne 25., oziroma 30. junija velika požara, po 200 kron podpore.

Velik požar je bil dne 10. t. m. na Muti v Zgornji Zilski dolini. Od 94 poslopij jih je po-

gorelo 60. Z veliko težavo so rešili farno cerkev, ker bi bil drugače pogorel cel trg. Škoda je zelo velika. Pred letom dnij je bil pogorel sosedni trg Kotiče. Iz Celovca so bili vojak poslani na pomoč.

Ponesrečeni hribolazec. V zadnji številki smo poročali o grozni nesreči, ki se je dogodila na Košuti, kjer je našel zgodnjo smrt 20letni pomočnik Sardinšek iz Celovca. Truplo so dobili še-le v petek dne 10. t. m. S silno težavo so je spravili iz strmine, kjer je obviselo, v dolino. Šli so ponj: spremljevalca ponesrečenega, gg. Turk in Klimeš, še trije gospodje iz Celovca in več delavcev iz Sel. Truplo so zavili v vreče in spuščali po vrveh nizdol. Prenesli so truplo v Sele, kjer je bilo dne 11. jul. pokopano.

Salezijanci. Kdor hoče dati v salezijanski zavod na Rakovniku pri Ljubljani kakega zanemarnjenega dečka, ki je dolžan obiskovati še ljudsko šolo, blagovoli obrniti se na vodstvo zavoda, da mu naznani pogoje vzprejema. — Zavod ima slovensko ljudsko šolo in sprejema dečke tudi iz Koroškega. Zavod obeta mnogo, dobrega.

Drobiž. Deželna vlada je razpustila občinski odbor v Šmohoru. Uzrok je zidanje novega vodovoda, o kateri zadevi smo pred nekaj časa pisali tudi mi. — Ponarejene kronske petake so zasledili v Velikovu. — Razpisano je mesto okrajnega sodnika v Velikovu do dne 18. julija. — Delavka M. Ramušnik v celovski tobačni tovarni je dobila častno svetinjo za 40letno zvesto službovanje.

Gospodarske stvari.

Pazi na ogenj in na petrolejske svetilke.

(Konec.)

13. Ponočne svetilke postavljaj (če niso obešene) na železne, porcelanaste ali kamenite podloge. 14. Petrolejske svetilke očisti in jih napolni samo po dnevu, nikakor pa ne po noči in blizu luči. 15. Ne nalivaj posod v svetilnici prav do vrha. 16. Petrolejskih lamp ne postavljaj na vroče peči, na ognjišče in jih tudi ne obešaj preblizu kuhinjskih štedilnikov. 17. V lampo ne nalivaj petroleja, dokler ista gori, ker na ta način se je pripetilo že mnogo in mnogo nesreč. Če je zmanjkalo petroleja, ugasni svetilko, in ko se je že malo ohladila, jo nalij, ali ne preblizu luči. 18. Ne ugasuj svetilke, ko najbolj gori, ampak najprej odvij steno in potem vpihni luč od strani. 19. V sobah, kjer stanujejo otroci, naj svetijo viseče lampe, ker stojče se lahko prevrnejo in nesreča je gotova. 20. Posod za petrolej ne drži blizu pečij in blizu ognjišč. Polivanje drv s petrolejem, da rajše goré, je zelo nevarno; s tem se je ponesrečilo že mnogo ljudi. 21. Ako se je vsled vsej previdnosti vendar kaj zažgalo, tedaj ne izgubi glave, ampak ravnaj oprezno, da se nesreča pomanjša. Ako se ti je vžgala obleka, ne teči kakor brez glave dalje, ker s tem ogenj le razpihuješ, da hitreje gori in ti si izgubljen. Če ti obleka gori, vlezi se hitro na tla in se valjaj, ker tako ogenj najprej pogasiš. Kdor pa vidi, da gori na komu obleka, naj ga potegne hitro na zemljo in naj ga pokrije s plahto, s kocem itd. 22. Goreče masti ne poskušaj gasiti z vodo, ker s tem bi se napravilo, da bi mast okoli brizgala in še drugega vžgala. Na gorečo mast nasiplji s pepela, zemlje itd., pa bo precej ugasnila. Tudi gorečega petroleja ne smeš z vodo gasiti, ampak s pepelom, kakor mast. Goreči špirit pa se more z vodo pogasiti (mast in petrolej pa ne), ali pa se s plahto pokrije ali s pepelom posuje. Podborški.

Vabila.

Katoliško delavsko društvo v Prevaljah napravi v nedeljo dne 19. julija t. l. veselico v gostilni pri „Stekl-u“ na Fari pri Prevaljah. Sodelovali bodo peveci in tamburaši društva „Gorotan“ v Šmihelu nad Pliberkom. Začetek ob 3. uri popoldne. K obilni udeležbi vabi odbor.

Občni zbor „Leonove družbe“ bo v četrtek dne 30. julija zjutraj ob 10. uri v dvorani „Katoliškega doma“ v Ljubljani. Vspored: 1. Naznanila predsedstva. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnikovo. 4. Volitev odbora. 5. Razni nasveti. 6. Znanstveno predavanje: a) Etiški temelji narodne ekonomije (predaval bo g. prof. Jan. Ev. Krek); b) Najnovejša faza descendenčne teorije (predaval bo g. prof. Bogumil Remeč). Odbor „Leonove družbe“.

Listnica uredništva.

G. Janko Arnuš, kaplan v Borovljah. Potrjujemo Vam, da niste Vi pisali zadnjega dopisa iz Borovlj, v katerem se omenja gospa Seničnik, in da niste z njim v nobeni zvezi.

Več dopisov in poročil smo morali radi pomanjkanja prostora in prepozne dopisiljavte odložiti do prihodnjic.

Loterijske številke od 11. julija 1903.

Linc	2	12	84	6	44
Trst	56	68	1	22	4

Slovenci, spominjajte se Velikovške šole!

NAZNANILA.

Tiskarskega učenca,

ki bi imel veselje izučiti se **za stavca**, sina poštenih starišev, popolnoma zmožnega slovenskega in nemškega pismenega jezika, ki je z dobrim vspehom dovršil vsaj prvi razred latinske šole, realke ali dva razreda meščanske šole, sprejme pod običajnimi pogoji tako ali ob sklepu šolskega leta

tiskarna družbe sv. Mohorja
v Celovcu.

Zahvala.

Za vsestransko priskočno sožalje ob času bolezni, smrti in pogrebu našega predragega, sedaj v Bogu spavajočega očeta

Gašperja Podlesnika,

posestnika Ldrove kmetije,

posebno za tako častno in tolažilno spremstvo pri pogrebu milega nam pokojnika, izrekamo vsem svojo iskreno zahvalo. Zlasti pa se še zahvalimo č. duhovščini, posebno gg. dr. Müllerju, stolnemu korarju v Celovcu; g. Kindlman-u, župniku v Grebinkem kloštru; g. Smolej-u, kanoniku v Gospej Sveti, ki so s tem skazali pokojniku veliko čast, da so se potrudili od daleč semkaj, da bi umrlega spremili na zadnjem potu. Zahvaljujemo se še č. g. domačemu župniku A. Kesnarju za gnljivi govor ob grobu rajnega in našemu pevskemu društvu, ki je zapelo dragemu cerkvenemu ključarju v slovo krasno pesem „Nad zvezdami“. Bog plačaj prav obilno vsem!

Prevalje, dné 13. mal. srpana 1903.

Žalujoči zapuščeni otroci.

V zalogi tiskarne družbe sv. Mohorja v Celovcu dobiti je v mali obliki molitev:

Tri božje čednosti,

kakor so jih slovenski verniki na Koroškem povsod moliti navajeni. 100 iztisov velja 40 kr., po pošti prejetih 50 kr.

Na prodaj je lepo pohištvo,

čisto novo, zidana hiša s kletjo in skednjem, hlev obokan, ležečo ob cesti, ki pelje v Področčico k predoru, pet minut oddaljeno od železniške postaje nove karavanske železnice, pripravno za kako prodajalnico ali gostilno, s sedmimi sobami za stanovanja delavcev in z lepim sadnim vrtom. S pridelki se lahko krmi dve kravi. Več se izve pri posestniku Valentinu Sitter-ju hiš. št. 27 v Področčici, pošta Št. Jakob v Rožni dolini.

Nizke cene. — Točna postrežba.

Podpisani uljudno naznanjam, da sem otvoril svojo **trgovino z usnjem**

v Celovcu, na Novem trgu šte. 4, poleg gostilne „zum Kleeblatt“ (poprej Petschounig) in se vsakemu nudi prilika, pri meni sedaj blago dobro in ceno kupovati.

Prosim torej, da vsakdo svojo potreščino na usnji pri meni oskrbeti blagovoli, ter sme biti zagotovljen **najcenejše postrežbe.**

Z vsem spoštovanjem

A. Mechur,

trgovec z usnjem v Celovcu.

V Šmihelu nad Pliberkom je oddati združena služba

organista in občinskega sluge.

Prosilci naj se zglasijo pri g. župniku v Šmihelu. Tisti, ki so izurjeni v kakem rokodelstvu, imajo prednost.

Dolenjsko kletarsko društvo v Novem mestu.

ima na prodaj fina, pristna dolenjska bela in rdeča

v i n a.

Oddaja jih v vsaki množini nad 56 litrov.

1 ha 33 a 52 m² gozda

obstoječega iz smrek, mecesnov, borovja, bukev in tako dalje, se bode

dné 5. julija t. l. ob 2. uri popoldne licitirajo prodalo v Št. Lipšu pri Rajneku, pošta Pischeldorf na Koroškem.

Več poizvedeti je pri župnijskem uradu v Št. Lipšu pri Rajneku, p. Pischeldorf.

Stanje hranilnih vlog:
16 milijonov kron.

Rezervni zaklad:
nad 370.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska

na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje

po 4%

ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vlož. nih obresti plačuje hranilnica sama, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potom c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča **po 4³/₄% na leto**. Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno **5% izposojenega kapitala**. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred na primer v 33 letih, tedaj mora plačevati **na leto 6% izposojenega kapitala**.

Posoja se tudi na menice in na vrednostne papirje, in sicer **po 4¹/₂% do 5%**.

Tovarna za kmetijske stroje.

Kdor potrebuje kak kmetijski stroj, naj se obrne naravnost na tovarno

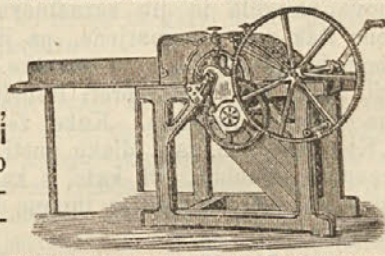
Konrada Prosch-a,

v Celovcu, Adlergasse šte. 19.

nasproti c. kr. kmetijske družbe,

kjer se dobijo najnovejše mlatilnice, slamoreznice, gepeljni in razni drugi za kmetijstvo potrebni stroji ter tudi taki **vodovodi**, ki sami vodo gonijo iz globoko ležečih studencev na zemljišča, katerim vode primanjkuje. (Glej podobno na levi strani.)

Cenike pošilja zastonj.

Ako si hočete po ceni in dobro

pravo švicarsko uro

kupiti, obrnite se zanesljivo do

H. Suttner-ja, urarja v Kranju,

ker te ure so po celem svetu znane kot najboljše. Zahtevajte najnovejši veliki cenik, ki ima blizo 600 podob, katerega vam pošlje zastonj in poštne prosto

Izborna zaloga zlatnine in srebrnine.

Zajamčeno pristno mašno vino.

Kmetijsko društvo v Vipavi priporoča je knezoškofjski ordinarijat ljubljanski v svojem listu leta 1898. za nakup zajamčeno pristnega **mašnega vina** vč. duhovščini zato, ker je omenjeno društvo gledé razpošiljanja mašnih vin pod strogim nadzorstvom župnika-dekana v Vipavi. — Razpošilja se od 56 litrov naprej po 40 kron in više po stopinjah kvalitete za 100 litrov **loko kolodvor Postojna**. Rdeče namizno vino — kakor tudi večje množine — ceneje. — Posoda se zaračuni po dobavni ceni ali se ista vrne franko v šestih tednih. — Lanski pridelek je izboren in milejšega okusa, ker je napravljen po novem francoskem načinu. Rdeče, jako priljubljeno namizno vino („eviček“) oddajalo se bode po 28 kron. — Belo, staro vino je še v zalogi. — Naročbam čez 500 litrov dovoli se nekoliko popusta. — „Zadruga razpošilja poslej samo kristalnočista vina“ (Flaschenreife). — V zalogi so tudi sortirana finejša vina, in sicer: 1. Gerganja po 50 K. 2. Beli burgundec po 60 K. 3. Črni burgundec po 50 K. 4. Nemški rizling (buteljsko vino) po 70 K.

Kmetijska zadruga v Vipavi (Kranjsko).

Štedilno milo z znamko „jelen“

je izredno dobre kakovosti, je jako izdatno in zajamčeno čisto.

Na prodaj je po vseh boljših prodajalnicah tacega blaga.

Paziti je na gorenjo varstveno znamko.